ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **Ing. V. C.**, zastoupená JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 58/8, Vyškov, proti žalované: **Státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2025, č. j. 8 Ad 12/2025 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím generálního ředitele Úřadu práce ČR (dále jen „*služební orgán I. stupně*“) ze dne 31. 3. 2025, č. j. UPCR-2025/41969-78099807 (dále jen „*rozhodnutí služebního orgánu I. stupně*“), byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představeného, konkrétně vedoucí oddělení zprostředkování (ID 11004605) odboru Kontaktního pracoviště v Prostějově Krajské pobočky Úřadu práce České republiky v Olomouci, z důvodu zrušení tohoto služebního místa na základě systemizace. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 3. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/107138-332/2, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítla a rozhodnutí služebního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 17. 12. 2025, č. j. 8 Ad 12/2025 – 46, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud shledal rozhodnutí žalované přezkoumatelným, neboť z výroku tohoto rozhodnutí lze seznat, jak žalovaná rozhodla. Rozhodnutí žalované rovněž obsahuje úvahy o skutkových a právních důvodech, které ji vedly k vydání tohoto rozhodnutí.

[4] Na základě judikatury Nejvyššího správního soudu městský soud uvedl, že jeho úkolem je pouze přezkoumat, zda důvody pro danou systemizaci byly právně přípustné a také dostatečné ve smyslu, že nejde o účelovou změnu s cílem zbavit se konkrétní osoby. Městský soud dále uvedl, že důvodem pro systemizaci byla optimalizace spočívající ve snížení počtu služebních míst v celé České republice, nejednalo se tak o zrušení pouze služebního místa žalobkyně. Proto městský soud neshledal konkrétní a vážné pochybnosti o rozumném důvodu zvolené organizační struktury či její změny.

[5] Dle městského soudu se zvýšená ochrana státního zaměstnance v průběhu služby projevuje mj. v tom, že služební orgán je zaměstnanci povinen nalézt jiné vhodné místo ve služebním úřadě, případně v jiných služebních úřadech. Instituty zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „*služební zákon*“), ale nelze chápat tak, že díky nim má státní zaměstnanec zaručeno pro něj nejvhodnější služební místo, ze kterého nemůže být za žádných okolností odvolán. Služební zákon garantuje povinnost zaměstnanci nabídnout jiné vhodné místo, pokud je dosavadní služební místo zrušeno nebo pokud státnímu zaměstnanci skončilo funkční období, byť by se nabídnuté místo státnímu zaměstnanci ne zcela líbilo. Pokud žalobkyně vnímá odvolání ze služebního místa s ohledem na systemizaci jako šikanózní, jedná se podle městského soudu o nepochopení účelu služebního zákona.

[6] Městský soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 31. 1. 2025 svým podpisem stvrdila převzetí listiny datované ke dni 28. 1. 2025, nazvané „*Sdělení o návrhu změny systematizace služebních a pracovních míst Úřadu práce ČR 1. dubna 2025*“. Z této listiny vyplývá, že služební místo, na které byla žalobkyně jmenována, bude ke dni 1. 4. 2025 navrženo ke zrušení. Žalobkyně byla touto listinou dále informována, že bude zřízeno nové služební místo představeného – vedoucí Oddělení zaměstnanosti. Podle městského soudu tak žalobkyně byla v souladu s § 129 odst. 1 služebního zákona informována o zrušení služebního místa a vzniku nového místa, o které by se mohla ucházet. Skutečnost, že žalobkyni nebyl přímo zaslán Služební předpis č. 8/2025, nepředstavovala dle městského soudu takovou procesní vadu, která by vedla ke zrušení rozhodnutí žalované.

[7] Předmětem soudního přezkumu v této věci bylo rozhodnutí služebního orgánu I. stupně o odvolání žalobkyně na základě systemizace, resp. rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti tomuto rozhodnutí. V této souvislosti městský soud poukázal na závěry svého rozsudku ze dne 19. 6. 2025, č. j. 11 Ad 2/2025 – 37 (dále jen „*rozsudek MS ze dne 19. 6. 2025*“), ve kterém dospěl k závěru, že výkon funkce žalobkyně na pozici ředitelky odboru kontaktního pracoviště v Prostějově byl ukončen v souladu se zákonem a námitky o nevhodnosti služební pozice, na níž byla žalobkyně následně převedena, byly nedůvodné.

[8] K tvrzení žalobkyně, že v jejím případě žalovaný postupoval odlišně než v jiných případech, týkajících se tzv. krajských ředitelů a pozic referentů, městský soud uvedl, že žalobkyně tyto jiné právní případy nekonkretizovala a soudu tak nejsou známy, včetně toho,

jak byly rozhodnuty. Městský soud má ale za to, že i kdyby v případě jiného krajského ředitele bylo postupováno jinak, nic to nemění na souladu postupu v této věci se zákonem. Ohledně tvrzení týkajícího se nátlaku na žalobkyni v souvislosti s jejím působením na služebním úřadě setrvávala žalobkyně dle městského soudu na obecných a nepodložených formulacích.

[9] Žalobkyně dále požadovala, aby městský soud uložil žalované sdělit počty úředních osob přeložených na služební místo, které bylo následně zrušeno ke dni 31. 3. 2025 nebo k 1. 4. 2025, a dále kolik z těchto úředních osob během dubna 2025 skončilo služební poměr. Městský soud tomuto požadavku nevyhověl, neboť jej považoval za nadbytečný a nerozhodný pro věc, a proto v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení. I kdyby byly zjištěny žalobkyní požadované informace, nemohly by dle městského soudu nic změnit na závěru, že postup vůči žalobkyni byl činěn v souladu se zákonem.

[10] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[11] Stěžovatelka má za to, že napadený rozsudek je zapotřebí vykládat v souvislosti s rozsudkem MS ze dne 19. 6. 2025, který městský soud v napadeném rozsudku přehlíží (proti rozsudku MS ze dne 19. 6. 2025 podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 8. 2026, č. j. 9 Ads 120/2025 – 46, - pozn. NSS). Městský soud dle stěžovatelky „*opakuje formalistické floskule o tom, že si vláda může dělat ve věci systematizace co chce a správní soud stejně nemůže nic dělat*.“ Kombinace několika kroků (změna zákona, změna služebního místa a další změna služebního místa) podle stěžovatelky prokazuje existenci její šikany a diskriminace. Ze soudního i správního spisu je zřejmé převedení stěžovatelky na místo, o kterém žalovaná musela vědět, že jej chce zrušit. Stěžovatelka má na základě judikatury Nejvyššího správního soudu za to, že nelze připustit dosažení protiprávních cílů prostřednictvím systemizace nebo organizační struktury služebního úřadu. Tato judikatura ukládá zkoumat věcné parametry systemizace v souvislosti s konkrétními a vážnými pochybnostmi, že zvolená organizační struktura či její změna má sloužit k šikaně či diskriminaci.

[12] Stěžovatelka v obecnosti též namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a dále má za to, že jí městský soud znemožnil prokázat, kolik úředních osob bylo v září 2024 přeloženo na služební místo zrušené k 31. 3. 2025 nebo k 1. 4. 2025 a dále kolik z takto vymezených osob během dubna 2025 skončilo služební poměr. Tímto by mohlo být prokázáno, že vůči dalším úředním osobám nebylo postupováno stejně jako vůči stěžovatelce. Městský soud dle stěžovatelky dále pominul, že bylo stěžovatelce nabídnuto služební místo, o kterém žalovaná věděla, že bude zrušeno. „*Esenciální*“ vlastností „*jiného vhodného místa*“ je i jeho další existence a stěžovatelka vidí v napadeném rozsudku logický rozpor.

[13] Podle vyjádření žalované kasační stížnost obsahuje z velké části totožnou argumentaci, jakou stěžovatelka uvedla v odvolání proti rozhodnutí služebního orgánu I. stupně a následně též v žalobě proti rozhodnutí žalované. K systemizaci dle žalované došlo zákonem předvídaným způsobem. Argumentaci stěžovatelky o šikanózním a diskriminačním postupu považuje žalovaná za účelovou a nepodloženou, zakládající se

pouze na subjektivních domněnkách stěžovatelky. Dle žalované nejsou ani dány žádné konkrétní okolnosti, které by vyvolávaly reálné podezření, že skutečný cíl provedených organizačních změn byl odlišný. Aby mohlo být jednání posouzeno jako šikanózní, musí být hlavním účelem jednání způsobení újmy šikanovaného. Podle žalované nelze dojít k závěru, že organizační změny proběhly s cílem dosáhnout odvolání stěžovatelky z jejího služebního místa. Stěžovatelka podle žalované neprokázala své tvrzení o šikanózním či diskriminačním postupu, resp. o účelovosti systemizace. Podle žalované její rozhodnutí i napadený rozsudek obsahují řádné odůvodnění, proč byla stěžovatelka odvolána ze služebního místa, proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[17] Ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatelka namítá logický rozpor mezi odst. 40 a 41 napadeného rozsudku. Městský soud v odst. 40 napadeného rozsudku vysvětlil zákonnou povinnost služebního orgánu nalézt státnímu zaměstnanci jiné vhodné místo a v odst. 41 pak doplnil, že takovým služebním místem může být i místo, které se zaměstnanci „*ne zcela líbí*“. Kasační soud v tomto odůvodnění žádný vnitřní rozpor nespatřuje a napadený rozsudek jako celek je i jinak řádně a logicky odůvodněn.

[18] Dále stěžovatelka namítá vadu řízení před správním soudem, neboť městský soud nevyhověl jejímu požadavku, aby bylo žalované uloženo sdělit, kolik úředních osob bylo v září 2024 přeloženo na služební místo zrušené k 31. 3. 2025 nebo k 1. 4. 2025 a dále kolik z takto vymezených osob během dubna 2025 skončilo služební poměr. Městský soud tomuto návrhu nevyhověl, protože jej považoval za nadbytečný.

[19] Nejvyšší správní soud namítanou vadu řízení před správním soudem neshledal. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud disponuje uvážením, zda navrhované důkazy s danou věcí vůbec souvisejí a zda jsou ze své podstaty způsobilé danou věc prokázat, jakož i zda jejich provedení není pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné. Případné odmítnutí důkazního prostředku musí soud přezkoumatelným způsobem odůvodnit (viz

např. rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41, všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[20] Městský soud nejprve přezkoumal právní přípustnost dané systemizace a následně vypořádal námitky týkající se tvrzené šikany a bossingu. Podle napadeného rozsudku žalovaný ve věci stěžovatelky postupoval zákonným způsobem a dodatečné informace o postupu žalovaného ohledně jiných osob by na tomto posouzení nemohly nic změnit. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť tyto informace se netýkají individuální situace stěžovatelky a nemají relevanci k tvrzení o údajném bossingu vůči ní. Městský soud tak postupoval v souladu s výše uvedenými závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, jelikož přezkoumatelně a správně odůvodnil, proč nevyhověl důkazním návrhům stěžovatelky.

[21] Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Stěžovatelka namítá, že městský soud přehlížel existenci rozsudku MS ze dne 19. 6. 2025. Dále poukazuje na „*floskule o tom, že si vláda může dělat ve věci systematizace co chce a správní soud stejně nemůže nic dělat*." Městský soud podle ní „*posvětil praxi*", že stěžovatelku bylo možné „*sadou čtyř kroků/rozhodnutí, tj. změnou zákona, změnou služebního místa a další změnou služebního místa takovým způsobem šikanovat, že nakonec by měla stěžovatelka vykonávat pozici referenta.*"

[23] K tomu kasační soud uvádí, že napadený rozsudek v odst. 45 odkázal na závěry rozsudku MS ze dne 19. 6. 2025 o ukončení výkonu funkce stěžovatelky na pozici ředitelky odboru kontaktního pracoviště Prostějov v souladu se zákonem a dále na závěr o nedůvodnosti námitek týkajících se nevhodnosti služební pozice, na niž byla stěžovatelka následně převedena. Tvrzení o přehlížení existence rozsudku MS ze dne 19. 6. 2025 tak není pravdivé.

[24] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Ads 120/2025 – 46, jímž zamítl kasační stížnost stěžovatelky proti výše uvedenému rozsudku městského soudu, dospěl na základě obsahu správního spisu k závěru, že služební orgán v případě stěžovatelky posuzoval jednotlivá kritéria vhodnosti a nepostupoval svévolně. V nynější věci dále zdejší soud ze správního spisu ověřil, že systemizace služebních a pracovních míst Úřadu práce České republiky se tak týkala i jiných služebních a pracovních míst, než bylo místo stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že výše uvedená stěžovatelčina tvrzení ohledně šikany a diskriminace jsou obecná a nedostatečná.

[25] Ke kasační námitce, že „*si vláda může dělat ve věci systematizace co chce a správní soud stejně nemůže nic dělat*", lze uvést, že napadený rozsudek nic takového netvrdí; městský soud pouze dospěl na základě judikatury Nejvyššího správního soudu ke správným závěrům, že není jeho úlohou posuzovat vhodnost systemizace, např. zda vedla ke zlepšení efektivity řízení orgánů moci výkonné, či zda existovaly lepší alternativy. Dle napadeného rozsudku je úkolem soudu přezkoumat, zda se nejedná o účelovou změnu s cílem zbavit se konkrétní osoby. Tyto závěry jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, č. 4088/2020 Sb. NSS), městský soud v této věci přezkoumal právní přípustnost, legitimní cíl a odůvodněně konstatoval, že

okolnosti o šikanózním či diskriminačním jednání zde dány nejsou. S tímto odůvodněním městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[26] Dle stěžovatelky napadený rozsudek odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu, k tomu stěžovatelka cituje z konkrétních rozsudků, včetně výše zmíněného rozsudku č. j. 4 Ads 423/2019 – 70. Stěžovatelka z této judikatury akcentuje to, že správní soudy i správní orgány jsou povinny zkoumat, zda stěžovatelka nebyla obětí šikany či diskriminace, že není možné prostřednictvím systemizace nebo organizační struktury připustit dosažení protiprávních cílů, byť k zásahu do práv dojde až pozdějším rozhodnutím, jehož obsah bude předurčen příslušným organizačním dokumentem. Zvolená organizační struktura nesmí být v rozporu se zákazem diskriminace, zákazem zneužití práv a povinností. Stěžovatelka ovšem nedoceňuje omezenou míru soudní ingerence při přezkumu systematizace, neboť právě podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, jsou správní soudy jsou oprávněny toliko zkoumat, zda rozhodnutí vlády ČR o systemizaci a navazující služební předpis byly schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Nejvyšší správní soud nyní znovu opakuje, že stěžovatelka žádné konkrétní okolnosti nasvědčující její šikaně či bossingu vůči ní neuvedla, pouze setrvává na obecném tvrzení, že to má prokazovat samotná sekvence postupných kroků a rozhodnutí, na jejímž konci bylo právě nyní přezkoumávané odvolání ze služebního místa.

[27] Městský soud v napadeném rozsudku judikaturní kritéria správně užil a správně též upozornil na to, že důvodem systematizace bylo snížení počtu služebních míst na mnoha místech v České republice a dále neshledal podezření, že zvolená organizační struktura má sloužit k šikaně či diskriminaci. Kasační soud proto i tuto námitku neshledal důvodnou.

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu

pokračování